Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Kaalund, H. V.

Titel: KONEN VED LEDET I FREDERIKSDAL.

Citation: Kaalund, H. V.: ”KONEN VED LEDET I FREDERIKSDAL.”, i Kaalund, H. V.: *Samlede Digte*, udg. af OTTO BORGHSENIUS , 1898, s. 26. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kaalund01-shoot-workid57672/facsimile.pdf (tilgået 16. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Digte

Naar Hedens Lyng i Blomster atter staar,
da er det nu femhundred Somre siden,
at Danmark saae det store Jubelaar,
da Folket vaktes efter Jammertiden;
o, lad Niels Ebbesen da rejse sig
ved Kunstens Tryllestav igjen af Graven!
En Ærestøtte bliver det for Dig;
men lytter Du til hint udanske Skrig,
da over Dig Du fejgt vil bryde Staven!

KONEN VED LEDET I FREDERIKSDAL.

Naar gjennem det dejlige Frederiksdal
i den varme, duftende Sommer
Du drager hen gjennem Bøgenes Sal
og aander den Luft, som kjølig og sval
fra Fursøens Bølge kommer,
da sér Du paa Vejen i Skoven et Led,
Du behøver ej længe at søge;
den fattige Ledkone bygger derved
i Ly af de mægtige Bøge.

Fra tidligste Morgen til Aftenen sen,
i Støv og i brændende Hede,
og enten Du kommer paa bare Ben,
eller ager afsted som en fornem En,
er altid hun villig tilrede.

Naar Hjulenes Rumlen og Hestens Galop
og Fodtrin paa Skovvejen lyde,
da springer fra Finlapperstolen hun op,
for Ledet tilbage at skyde.

Selv har hun en Hytte ved Vejen sig bygt
af nedfaldne samlede Grene;
af ældgamle Bøge er Taget beskyg't;
som Fuglen i Reden, saa lunt og saa trygt,
hun bor der i Skovhytten ene;
med duftende Granris er Taget belagt,
og rundtom er luget for Nælder,
i Lænke ved Døren en Mops holder Vagt
med udklippet Halsbaand og Bjælder.

Den Hytte mig volder et hjertligt Behag,
skjøndt mere den ligner en Æske,
og skjøndt kun den hele bestaar af et Tag,
skjøndt ej den er bygt i den gothiske Smag,
den romerske eller den græske;
og hver Gang jeg gjæsted Fursøens Bred
og Møllen og Bakken og Slottet,
jeg først dog en Stund ved det venlige Led
ved Synet af Hytten mig gotted.

Saa mangen en Gang har jeg tittet derind
fra Bøgene og fra det Grønne,
forunderligt rørt af det kjærlige Sind,
hvormed det enfoldige, fattige Skind
har villet sin Armod forskjønne:

Smaabilleder, klippet af Firskillingsark,
og Guldpapir Væggene smykke,
af Blomster og Urter fra Skov og fra Mark
en Ramme omkranser hvert Stykke.

Den fattige Pyntning den er mig saa kjær,
den adler den kunstløse Hytte,
i den jeg en hellig Bestræbelse sér,
som selv midt i Armoden tænker paa mer
end det, som kan sanseligt nytte;
enfoldig og smagløs og underlig vel
den her i sin Barndom sig viser,
men bærer dog Præg af den evige Sjæl,
og derfor den Hytte jeg priser.

Naar Vinteren flygter med Storme og Slud,
og Lærkerne slaa i Skjærsommer,
og Jorden staar smykket som smilende Brud,
og atter Du iler til Fursøen ud,
og hen gjennem Skovledet kommer,
da stands ved den fattige Ledkones Bo,
og hvis den som mig kan Dig fryde,
da skjænk hende venlig en Hvid eller to,
hvormed hun den bedre kan pryde.